

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΥ ΤΟΥ ΦΩΤΙΟΥ

Ν τῷ ἔκτῳ ἀριθμῷ τοῦ 28 τόμου τῶν σπουδαίων *Abhandlungen der philo-histor, Klasse der K. Sächs. Gesell der Wissenschaften*, ἅτινα ἐν Λειψία δημοσιεύονται, κατ' αὐτὰς ὁ Ἐδγάρδος Μαρτίνης, καθηγητῆς τῶν Ἑλληνικῶν καὶ λατινικῶν τοῦ ἐν Λειψία Πανεπιστημίου, ἐξέδωκεν τὸ πρῶτον μέρος τῆς Μυριοβίβλου τοῦ Φωτίου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: *Textgeschichte der Bibliothek des patriarchen Photios von Konstantinopel*.

Πρὸ δεκαετίας ὁ σοφὸς οὗτος καθηγητῆς καταγίνεται εἰς τὰς μεγάλας τῆς Ἑρώπης Βιβλιοθήκας μὲ τὴν ὑπομονὴν τῶν μοναχῶν, ὅπως μελετήσῃ, παραβάλλῃ, τακτοποιήσῃ καὶ συγκρίνῃ τοὺς κώδικας καὶ τὰ χειρόγραφα τῆς Μυριοβίβλου. Καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἡ Μαρικιανὴ τῆς Βενετίας πρωτεύει. Διὸ καὶ ὁ καθ. Μαρτίνης ἀγίροϋ τὸ πρῶτον μέρος οὗτο:

*Bibliothecis Italiae publicis
sub auspiciis regum
ad summam florem erectis
maximeque
Bibliothecae Marcianae Venetae*
S.

Καὶ πρωτεύει ἡ Μαρικιανὴ τῆς Βενετίας, διότι διαφυλάττει εἴκοσι καὶ τέσσαρας κώδικας περιέχοντας ὅλον τὸ πολῦτιμον τοῦτο τοῦ Φωτίου ἔργον καὶ ἄλλους εἴκοσι καὶ ὀκτώ, περιέχοντας τμήματα ἢ ἐπιτομὰς. Ἐκ τῶν σωζομένων κωδίκων, οἱ ἀρχαιότεροι εἶναι οἱ ἐνετικοί, οἱ ἔχοντες τὸν ἀριθμὸν (A) 450, (M) 451. Ἐκ τῶν πολυτίμων τούτων κωδίκων ὁ πρῶτος θεωρεῖται τοῦ δεκάτου αἰῶνος καὶ ὁ δεύτερος τοῦ δωδεκάτου.

Καὶ εἶναι μεγίστης ἀξίας διότι δὲν εἶνε ὁ μὲν ἀντίγραφον τοῦ δέ' ἀλλ' ἐξ ἄλλης πηγῆς.

Ἐπειτα ἀπὸ τόσας ἐμβριθεῖς μελέτας καὶ ἀπὸ ὑπερπληρώπου κόπου ὑπόσχεται ὁ Μαρτίνης νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον μίαν γνησίαν ἐκδόσιν, ὡς θὰ τὴν ἐπεθύμει ὁ Φῶτιος.

Ὅχι μόνον τοὺς κώδικας καὶ τὰ χειρόγραφα ἐξήτασεν ὀχαλκέντερος ἐρευνητῆς, ἀλλὰ καὶ πάσας τὰς ἐκδόσεις καὶ μεταφράσεις.

Ὡς γνωστόν, τῆς Μυριοβίβλου δὲν ἐγένοντο πολλαὶ ἐκδόσεις. Τὸ πρῶτον ἐξεδόθη τῷ 1601 ἐν Αὐγούστῃ ὑπὸ τοῦ Δαυτὶ Hoeschel, τῷ 1606 μὲ λατινικὴν μετάφρασιν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Schott. Τῷ 1611 καὶ 1653 ἐγένοντο νέα ἐκδόσεις. Τέλος τῷ 1825 ὁ ἀριστος φιλόλογος καὶ δεινὸς κριτικὸς Immaunele Bekker, ἔκαμε νέαν ἐκδόσιν. Οὗτος βεβαίως ἔδρασε μέγχι τέλους ζωῆς ὡς διάσημος κριτικὸς καὶ ἔκαμε λαμπρὰς ἐκδόσεις ἑλλήνων, ρωμαίων καὶ βυζαντινῶν συγγραφέων, οὗχ ἤττον ὁμῶς ἢ ἐκδόσεις τῆς Μυριοβίβλου δὲν θεωρεῖται ἀρίστη. Περὶ τῆς ἀναδημοσίευσως τοῦ Migne δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν μεγάλας

ἀπαιτήσεις, διότι ἡ ἀπεριόριστος αὕτη συλλογὴ τῶν συγγραφέων, εἶναι μόνον ἀπλή συλλογὴ μὴ ζητούσα νέα καὶ σοβαρὰ πράγματα.

Νόστιμον εἶναι ὅτι οἱ ποιηταὶ δὲν ἔλειψαν νὰ κάμουν λογοπαίγνια μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκδότου Schott σκότος ἐστὶν τοῦ Φωτίου φῶς· λόγου χάριν:

Σκότος ἐστὶν ἀπὸ σκοτίοιο φερώνυμος ἐστὶν ὀμίχλης.

Φῶτιος ὡς λαμπροῦ κληθὲνα φωτὸς ἔχει.

Καὶ μὲ λατινικὴν φωνὴν:

Scottus ad obscura dicit caligine nomen.
Photius ut clari luminis omen habet.

Nomen habes, Scote, a tenebris, a lumine nomen.

Photius: ille librum, comicis ipse notas.

Δέν νὰ διαφυλάττομεν μνήμην εὐγνώμονα πρὸς τὸν σοφὸν Γερμανὸν φιλόλογον καὶ κριτικὸν ὅστις μᾶς παρουσιάζει τώρα τὴν πολῦτιμον τοῦτου Συγγραφὴν τοῦ μεγάλου Πατριάρχου τὴν περιέχουσαν ἀληθῆ θησαυρὸν εἰδήσεων φιλολογικῶν, ιστορικῶν, φυσιολογικῶν, ἱατρικῶν καὶ ἄλλων, καὶ δικαίως ἢ συγγραφεὶ αὕτη λέγεται καὶ Βιβλιοθήκη Φωτίου, διότι ὡς παρατηρεῖ ὁ Φαβρίκιος δὲν εἶναι βιβλίον, ἀλλὰ ἐπιφανὴς θησαυρός: *Insignis thesaurus non liber* καὶ ὁ Γέθων ἀποφαίνεται ὅτι εἶνε ζῶν μνημεῖον πολυμαθείας τε καὶ κριτικῆς: *aliving monument of erndition and criticism*.

Τὸ πρῶτον μέρος ἀρχίζει διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν κωδίκων, χειρογράφων καὶ ἐκδόσεων. Ἀναμένεται τώρα μετ' ἀνυπομονήσας καὶ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ σπουδαιωτάτου τοῦτου τῶν ἔργων τοῦ Φωτίου.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΥ

Ἀεθὶ μῦστις τῆς τέχνης, ἐφάμιλλος τῶν μεγάλων ἐκτελεστῶν τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἡ κυρία Σοφία Τσίλλεο δίδει κατὰ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου στανλίαν, καθ' ἣν θὰ παρασῇ ἀληθινὴν ἀπόλαυσιν ἐκδηλώσεως τοῦ υπερόχου ταλάντου τῆς.

Οἶνει προανάκρουσμα τῆς στανλίας ταύτης δύναται νὰ χορηγηθῇ ἢ δημοσιευομένη κατωτέρω, ὑποδείξει τῆς διακεκομμένης κλειδοκυμβάλιστροίας, περιήγησις περὶ τῆς κλειδοκυμβάλιστικῆς ἀναμορφώσεως κατὰ τὸ σῶστημα τοῦ καθηγητοῦ Deppe.

H κλειδοκυμβάλιστικὴ Ἀναμόρφωσις τοῦ Καθηγητοῦ Deppe, ἐξελεγχομένη παρουσιάζει μίαν ὅλως νέαν καὶ ἰδιαιτέραν μέθοδον τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Ἡ ἀντικειμενικὴ ἐνέργεια τοῦ συστήματος τούτου δὲν εἶναι εἰμὴ ἡ τελεία θεωρία τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν χειρῶν διὰ μέσου τῶν συνεχῶν ἀσκήσεων αἰτινες ἐπιτρέπουσι τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀπλῆς κινήσεως καὶ τῆς συναρμοστικῆς τῶν δακτύλων.

Διὰ μέσου τῆς τέχνης καὶ τῆς πρακτικῆς ταύτης κινήσεως, ἡ χεὶρ ἀποκτᾷ μίαν ἐλαφρότητα ὡς τὸ πτερόν καὶ δύναται νὰ ὑπακούῃ ἄνευ διαταγῶν τῆς κεφαλῆς αἰτινες μεταβιβάζονται διὰ μέσου τῶν μυῶν, τῶν ὄμων καὶ τοῦ βραχίονος μετὰ ταχύτητος, δυνάμεως καὶ λεπτότητος πολλῆς καὶ μα-